

Πάσχω από νόσο cροηη και η δική μου ιστορία ξεκινάει περίπου από το 2000. Ένα βράδυ με έπιασαν έντονοι πόνοι στην κοιλιακή χώρα. Πήγα σε κάποιο εφημερεύων νοσοκομείο, αλλά μέχρι να έρθει η σειρά μου, οι πόνοι είχαν ήδη περάσει, κ δεν έκατσα να με εξετάσει κάποιος γιατρός. Περίπου για δυο χρόνια είχα δέκατα, έκανα κάποιες εξετάσεις και έδειξαν ανεβασμένα λευκά αιμοσφαίρια. Ο παθολόγος μου είπε πως σημαίνει ότι υπάρχει κάπου φλεγμονή, και ότι θα έπρεπε να το ψάξω. Δεν έκανα και τότε κάτι πάνω σε αυτό.

Περίπου το 2003, ξεκινάει λοιπόν μια υποτροπή της νόσου, με πολλές διάρροιες, και μεγάλη απώλεια κιλών. Αφού ψάξαμε για γυναικολογικά προβλήματα, σκωληκοειδίτιδα κλπ, καταλήξαμε σε γαστρεντερολόγο και εκείνος μου μίλησε για νόσο cροηη, κάτι για το οποίο μέχρι τότε δεν είχα ακούσει τίποτα. Ούτε καν το όνομα της. Έκανα όλες τις εξετάσεις και τελικά αποδείχθηκε ότι πάσχω από αυτήν την νόσο.

Γενικά, είμαι δυνατός χαρακτήρας και δεν με παίρνει εύκολα από κάτω. Δεν θυμάμαι τον εαυτό μου να στενοχωριέται για αυτό που μου προέκυψε ξαφνικά. Σίγουρα όμως οι γονείς μου ψυχολογικά ήταν χάλια, αναρωτιόντουσαν γιατί να μου συμβεί εμένα και όχι σε εκείνους. Τα πρώτα χρόνια ασχολήθηκα πολύ, εξετάσεις, φάρμακα.....ότι χρειαζόταν. Τα τελευταία όμως χρόνια, τα έχω παρατήσει όλα. Δεν παίρνω κάποια αγωγή, δεν επισκέπτομαι κάποιο γιατρό και ευτυχώς είμαι καλά, χωρίς συμπτώματα. Ετοιμάζομαι να παντρευτώ, και λόγω ότι κουράστηκα πολύ τον τελευταίο καιρό με όλο αυτό το τρέξιμο που απαιτείται, είχα κάποια συμπτώματα. Αποφάσισα λοιπόν, να ασχοληθώ ξανά, και να κάνω όλα όσα χρειάζονται, ώστε να μην το ρισκάρω και πάθω πάλι κάποια υποτροπή, τουλάχιστον να μειώσω τον κίνδυνο αυτό. Θεωρώ εξάλλου, πως οφείλω να είμαι καλά και για τους γονείς μου, οι οποίοι πέρασαν πολλά, αλλά και για την οικογένεια που πρόκειται να φτιάξω σύντομα.

Χ.Π.